

[Justitsministeren.]

synes jeg ogsaa, at bruge for stærke Udtryk. Naar det ærede Medlem f. Eks. taler om Overfaldet i Silkeborg, saa tror jeg, selv om jeg maa indrømme, man efterhaanden er blevet lidt træt, at kunne erindre, at denne Sag har været diskuteret mellem det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og undertegnede, og at Politimesteren i Silkeborg ikke har den Opfattelse, at der kan benyttes et saa voldsomt Udtryk som Overfald. Det er muligt, jeg husker fejl, men saa vidt jeg erindrer, har denne Sag været drøftet frem og tilbage, og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har faaet Lejlighed til, da han beklagede sig, at se et Par Indberetninger til mig fra Politimesteren i Silkeborg.

Jeg kan heller ikke paa nogen Maade anerkende, og jeg ved slet ikke, at der foreligger saadant, at Anklagemyndigheden bevidst eller ubevidst skulde tage Hensyn til, om det var politiske Modstandere, det drejede sig om. Hvem er i øvrigt „politiske Modstandere“ af Anklagemyndighederne? Jeg ved ikke, hvad der sigtes til. Jeg vil blot i al Almindelighed sige, at der er jo noget mærkeligt i, at de eneste Sager, der overhovedet har foreligget for Justitsministeren i de Aar, jeg har siddet i Justitsministeriet, altid har været om Konservativ Ungdom, der ogsaa for Tiden er meget interesseret i, at jeg skal fortolke Loven. Hvorfor er ingen af de andre Ungdomsorganisationer interesseret i dette? Det kan dog ikke være vanskeligere for den ene Organisation end for den anden at finde ud af, hvilket Tøj man maa have paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: I Anledning af de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister her fremsatte om Villigheden til at appellere, vil jeg sige, at i de Sager, som er afgjort, og som altsaa ikke mere kan appelleres, faar man ikke megen Glæde deraf, men at det naturligvis er rart, hvis den højtærede Minister vil gøre et Forsøg gennem Appel til den øverste Domstol paa at faa en Retspraksis tilvejebragt. Jeg tror imidlertid, at det vilde være bedre, om man i Stedet for at forsøge at lade en større eller mindre Kreds af Ungdommen komme til at lide under Bestemmelserne, formede Loven saaledes, at der ikke opstod alle disse Vanskeligheder, thi det er i Virkeligheden et ganske urigtigt Billede, som gives

af Forholdene, saaledes som de ligger. Der hersker en overordentlig Uklarhed hos alle de Myndigheder, som skal beskæftige sig med denne Lov, om Lovens Mening og Lovens Hensigter. Ikke blot har vi, som jeg har læst op, disse forskellige Domme, men vi har ogsaa den forskellige Holdning, som Politimyndighederne indtager de forskellige Steder.

For at nævne den gamle Traverbane-affære, da var Forholdet det, at Politiet aldeles ikke mente, der havde foreligget nogen Overtrædelse af Loven, men der blev alligevel beordret rejst Tiltale. I Randers havde Politiet med den største Opmærksomhed fulgt de Konservatives Processioner og ikke fundet, der var nogen Anledning til at skride ind, men naturligvis, da en D. S. U.'er emsig havde været der med sin Anmeldelse, kom der en Sag ud af det. Den førte til Fritfindelse, men samtidig benyttede man Lejligheden til at faa fastslaaet, at dette at være iført særlige Støvler og sorte Benklæder i og for sig var en Overskridelse af Loven, men der var kun saa faa af dem, og deres Skjorter var i øvrigt af saa uensartet Karakter, at man ikke fandt, man i dette Tilfælde kunde rejse Tiltale. Men umiddelbart efter har vi Hørsholm-Sagen.

Nu siger Ministeren, at han synes, det er mærkeligt, at det er særligt de konservative unge, det gaar ud over. Jeg vil hertil sige, at det er jo ligesom med en Række Sager, som er rejst efter Uroloven — der har vist sig en højst ejendommelig Maade at behandle disse Spørgsmaal paa, for at sige det paa en mild Maade. Med Hensyn til Uroloven har det faktisk været saaledes, at i Tilfælde, hvor de Konservative selv var ivrige for, at Politiet kunde se, hvem der var Voldsmændene, blev Resultatet, at de Konservative, der kom og vilde pege paa Voldsmændene, blev dømt, medens Voldsmændene slap fri. Den højtærede Justitsminister har selv ved en Lejlighed erklæret — jeg erindrer Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen derom —, at efter Justitsministerens Mening burde ogsaa andre end de Konservative i det paagældende Tilfælde have været sat under Tiltale.

Nej, det skal ikke lykkes paa denne Maade at tilsløre det virkelige Forhold i denne Sag, og jeg henstiller endnu en Gang alvorligt til Regeringen at søge at faa skabt en Lov, som det er muligt for almindelige Mennesker at forstaa.

Hermed sluttede Forhandlingen.